

— Благодаря, царю честити, за всичко. Но досетливостта не е моя, а на престарѣлия ми баща, когото не посмѣхъ да погубя, заради голѣмата обичъ, която хранѣхъ къмъ него, и престѣпихъ твоята заповѣдь. Запази баща ми, царю, и отмѣни заповѣдта да се убиватъ старитѣ хора!

Трогналъ се царьтъ. Много му харесали искренитѣ думи на признателния синъ, цѣлуналъ младежа и обявилъ на народа, че отмѣнява заповѣдта за убиване на старитѣ хора.

Радостни викове и пѣсни оглушили цѣлата страна. Веселбитѣ продължили дни и нощи.

Царьтъ повикалъ при себе си мѣдрия баща и го направилъ пръвъ съветникъ. А синьтъ билъ толкова обикнатъ отъ народа, че когато умрѣлъ царьтъ, него избрали за царъ.

Петъръ Димитровъ

АПРИЛЪ

Съ погледъ бодъръ, слънчевъ, милъ,
Ето иде пакъ Априлъ.

Отъ далече той пристига,
И отъ слънцето примига.

Носи кошница съ цвѣтя —
Дарове на пролѣтъта.

По поляни, по ливади,
Заиграха всички млади

Пѣстро пролѣтно хоро,
Лекички като перо.

Отъ простори затрептяли
Кроткитѣ лжчи ги галятъ.

А съ червенитѣ яйца
Тамъ се чукатъ две деца.

Симеонъ Гатевъ

